Raül Torras, una vida al manillar d'una moto

La Selva | 11/02/2020

El pilot hilarienc afronta un 2020 optimista a l'espera de compartir la seva aventura en dues rodes amb nous patrocinadors i companys de viatge

Tota una vida sobre rodes. Així es podria resumir, a grans trets, la trajectòria de Raül Torras (Sant Hilari de Sacalm, 1976), qui es va iniciar al món de la motocicleta ben aviat, a 12 anys. Abans, el selvatà havia temptejat altres disciplines esportives de la mà del Club Bàsquet Sant Hilari i el Club Esportiu Sant Hilari-Font Vella, però el seu destí estava encaminat cap al brogit del motor.

De fet, des de llavors fins ara no ha parat d'acumular experiències, i també èxits. Així, a la seva vitrina de trofeus destaquen títols rellevants com ara el campionat català de Resistència Amateur 600, el tercer lloc a la Copa Aprilia del Campionat d'Espanya o els campionats gironins en MX Junior 250cc 2T o l'absolut de curses Americanes. A més, Torras també compta amb catorze participacions a les 24 hores del Circuit de Catalunya, quatre experiències a la NorthWest 200 d'Irlanda del Nord, dues a l'Ulster Grand Prix i dues més a Macau, entre moltes altres vivències carregades d'adrenalina i olor de benzina.

Un 2019 complicat

Més enllà d'aturar-se, l'hilarienc ressalta que té corda per estona. I això que últimament n'ha viscut de tots colors. L'any 2018, sense anar més lluny, va ser un any de contrastos: per una banda, va assolir grans resultats que el van consolidar com el millor pilot espanyol a les Road Races, però per l'altra, va patir un greu accident a la Xina que no només li va suposar un problema majúscul des del punt de vista físic, que li ha suposat seqüeles cròniques, sinó que també li va suposar quedar-se sense moto.

Amb aquestes perspectives, doncs, el 2019 s'intuïa com un any difícil, i així va ser. Però més enllà del seu talent al manillar de la moto, l'altre gran punt fort del protagonista és la seva perseverança. Això li va permetre adaptar-se al nou context, amb nova moto inclosa, una Kawasaki de 1.000cc, que podia anar combinant amb la seva Yamaha de 600cc habitual. I els resultats no van tardar a fer-se notar: a la primera cursa, a Albacete, i malgrat el mal temps i a la falta de rodatge, Torras va finalitzar la cursa com a vencedor de la categoria reservada a pilots catalans.

Tot semblava tornar a lloc fins que va arribar la NorthWest 200 irlandesa. A la tercera volta, el motor que havia de durar tota la temporada va dir prou. Aquest fet canviava els plans, ja que l'obligava a acabar la prova al damunt de la Kawasaki de 1.000cc, amb qui amb prou feines havia rodat. Tot i les dificultats, el de Sant Hilari va acabar la cursa. En un lloc discret, sí, però una nova experiència al sarró.

Poc més tard va arribar la participació a l'exigent Tourist Trophy de la Illa de Man, el gran repte de la temporada, però el transcurs dels fets va tornar a ser cruel: novament, va trencar el motor de la 600cc. En aquesta ocasió, i quan tot semblava perdut, va arribar una bona notícia des de França: l'equip Optimark va portar expressament per al pilot gironí una altra moto completa. "Encara queda bona gent al món! Gràcies a ells, vaig poder reenganxar-me altre cop a la categoria de Supersport. No volien rés a canvi, tan sols que participés i gaudís", diu Torras. El resultat: dues rèpliques de bronze a 600cc i una a la categoria de 1.000cc, però el millor de tot va ser la vivència acumulada.

Els reptes d'enguany

A la cursa de l'Illa de Man la van seguir altres proves mítiques com les 24 hores de Montmeló, l'Ulster Grand Prix, la prova catalana a Castellolí, on va ser tercer, o Macau, on va aconseguir superar els vells fantasmes de feia un any amb bon pilotatge. En certa manera, totes aquestes carreres de la segona meitat de l'any 2019 van esdevenir la pretemporada per un 2020 que en Raül s'agafa amb optimisme: "Tenim bones perspectives, ja que continuem amb les mateixes motos, i l'any 2019 ens ha servit per conèixer-les i solucionar els problemes mecànics, entendre-les. Pel que fa als resultats, el somni és tornar als resultats de 2018. Un top-20 a Illa de Man està a l'abast de molt pocs".

Per assolir aquestes fites marcades, Torras, qui treballa a la secció de Trànsit del cos de Mossos d'Esquadra, reconeix que el gran escull és l'aspecte econòmic. "Per plantejar-te una temporada d'aquest tipus necessites, a part de les motos i recanvis, almenys 15.000 euros per desplaçaments, allotjaments, assegurances i llicències", subratlla. És per això que el seu equip ha repetit enguany una acció de crowdfunding, una iniciativa que ha de servir per a rebre

col·laboracions i micromecenatges d’amics i aficionats que li permetin continuar, d’aquesta manera, amb el seu somni al manillar.

Autor: Redacció